

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Σὲ χῶμα λιπαρό, παχύ, σαλίγκαρους γιομάτο
θὰ σκάψω ὁ ἴδιος τὸ βαθὺ κι' εὐρύχωρό μου μνήμα,
τὰ γέρικά μου κόκκαλα θ' ἀπλώσω μεσ' στὸν πάτο
καὶ θὰ λουστῶ στὴν ξεχασιά σὰν κῆτος μεσ' στὸ κύμα.

Τὶς διαθήκες ἄγὼ μισῶ, μισῶ καὶ θρήνους μαύρους·
παρὰ γὰρ ἰδῶ τῶν ζωντανῶν τὰ δάκρυα νὰ μὲ κλάψουν,
κάλλιο γὰρ κρᾶξω πρόσχαρος τοὺς κόρακες τοὺς γαύρους
τριγύρω στὸ κουφάρι μου γλέντι ἀψὺ νὰνάψουν.

Σκουλήκια! Σύντροφοι τεφροὶ χωρὶς αὐτιά καὶ μάτια,
μπαίνει νεκρὸς καλόκαρδος στὰ γκρίζα σας παλάτια!
Φιλόσοφοι εὐωχητές, τρελλὰ παιδιὰ τῆς σήψης,

μέσα λοιπὸν στὰ ἐρσιπιά μου τρυγᾶτε δίχως τύψεις,
καὶ πῆτε μου ἂν ἀπόμεινε πιά βάσανο νὰ πάθει
τὸ νεκρὸ τοῦτο στοὺς νεκροὺς παλιόκορμο ποῦ ἐχάθη.

LXXIV

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Θέλω σὲ γῆ πολὺ παχειὰ σαλίγκαρους γεμάτη,
νὰ σκάψω λάκκο μόνος μου, βαθύ, ποὺ νὰ μπορῶ
τὰ γέρικά μου κόκκαλα ν' ἀπλώσω μὲ ραχάτι,
κι ὡς καρχαρίας στὸ νερό, στὴ λήθη ὑπνὸ νὰ βρῶ.

Τὶς διαθήκες τὶς μισῶ κ' οἱ τάφοι δὲ μ' ἀρέσουν·
παρὰ νὰ παρακάλαγα νὰ ῥθουν νὰ μὲ θρηνοῦν,
θὰ προτιμοῦσα, ζωντανός, νὰ κρᾶξω ὄρνια νὰ πέσουν,
στὸ βρωμερὸ μου σκέλεθρο τὸ αἷμα μου νὰ πιῶν.

Σκουλήκια! ὦ σύντροφοι, χωρὶς αὐτιά καὶ μάτια, ἔμπρός!
νὰ ἕνας λεύτερος γιὰ σᾶς, χαρούμενος νεκρός·
φιλήδονοι φιλόσοφοι, γέννα παλιὰ τῆς σήψης.

Ἐλάτε, στὸ κουφάρι μου ριχτήτε δίχως τύψεις,
καὶ πῆτε μου, μπορεῖ νὰ δεῖ κι' ἄλλους βασανισμοὺς
τὸ ἀψυχο αὐτὸ σαράβαλο, νεκρὸ μὲς τοὺς νεκροὺς;

ΜΥΣ. ΚΑΡΘΥΣΟΥ

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

M

έσα σε μια γη παχιά γεμάτη σαλιγκάρια
Θέλω να σκάψω μόνος μου λάκκο βαθύ,
Όπου ράθυμα να μπορώ ν' απλώνω τα γέρικα κόκαλά μου
Να κοιμάμαι μες στη λήθη σα σκυλόψαρο στο κόμα.

Μισώ τις διαθήκες και τα μνήματα μισώ·
Πιο πολύ απ' το να ικετεύω του κόσμου ένα δάκρυ,
Ζώντας, θα προτιμούσα καλύτερα να καλέσω τους κόρακες
Να ραμφίσουν όλες τις γωνιές του βρομερού μου σαρκίου.

Ω σκώληκες! μαύροι σύντροφοι κουφοί και τυφλοί,
Δείτε, να έρχεται σε σας ένας νεκρός λεύτερος και χαριωπός·
Φιλόσοφοι φιλήδονοι, γεννήματα της σήψης,

Το ερείπιό μου διαβαίνετε, λοιπόν, δίχως τύψεις,
Και πείτε μου, αν υπάρχει ακόμη κάποιο βάσανο
Γι' αυτό το γέρικο, άψυχο κορμί, νεκρό μες στους νεκρούς!

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ
Μελαγχολία και Ιδανικό